

com si aqueixos elements destructors no fossin suficients pera consumir aqueixa obra demolidora, els legisladors, ab llurs culpables tolerancies, facilitan el divorci y l'amor lliure, plagues modernes que corsecan el cos social. Concentrém un instant el nostre esperit y reflexioném sobre les conseqüencies lògiques provocades per abdues calamitats. ¿Qué es lo que trovém? El dubte y la deshonra. Mes, ¿cóm en podrém sortir? ¿Quins son els medis que devém empleyar pera deturar aqueixa malura que s'extén extraordinariament, gracies a la multitud d'agents que la propagan?

¡Tan simple y eficac com es el remey! Gorím el dubte infundint la fé, la bona y antiga fé, tal com la possefen nostres pares, aquella que no s'entreté en discussions estérils, aquella qu'inonda les ánimes ab una claretat serena y 'ls hi ensenya llur fi sense que cap núvol l'enfosqueixi, sense que cap boyra enteli llur espléndit resplandor. Fem la guerra a la deshonra y á llur acompanyament de torpeses, compromisos, desesperacions y llágrimas, infiltrant en les venes de la societat anémica, la sava vigorosa de l'Evangeli y llurs austeres alegries, llurs renunciés benefactores, llur consoladora doctrina, llurs beatituts adorables, llurs paraboles estimulants y llur divina y casta poesia.

Donchs bè, ¿quí 'ns podrá desmentir si proclamém ab veu alta que les institucions francescans son les vulgarisadores per excel·lencia dels principis que acabém de preconisar com d'una utilitat capital? ¿per ventura no es l'Ordre Tercera un de llurs principals factors? ¿per qué no podrá en nostres dies renovar el miracle de resurrecció qu'ha obrat en altres temps? Certs y segurs indicis permeten esperarho. El prestigi que van adquirint els fills de Sant Francesch, obre 'ls ulls a les ánimes. En mitj d'ua atmósfera carregada de tots els miasmes que 'ns infestuen, el relligiós francescá, ab llur auriola irresistible de simplicitat, pura y serena l'atmósfera: atrau, seduheix y captiva. Tal volta, en mitj de les persecucions que no interrompen pas llur apostolat, comença ja á realisarse la profecia d'un de sos amichs més grans, Lluís Veuillot: «el pervindre es dels descalsos». El geni d'aquest ardent y clarivident católich, havia previst sens dubte, que en una época més o menys propera, les multitudes extraviiades pèls viaranys de l'incredulitat, de l'error y del vici, cansades de viurer entre tenebres y arrossegarse pèl fanch se acullirien en el raser francescá, al seguici del seráfich Pare, subjugats per llurs reclams.

Persones de totes les edats y condicions se deixen guanyar